

VERMIST

CHEVY STEVENS

Vermist

Vertaald door Paul Witte

2011

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2010 Chevy Stevens

Copyright Nederlandse vertaling © 2010 Paul Witte

Eerste druk september 2010

Vijfde druk augustus 2011

Oorspronkelijke titel *Still Missing*

Oorspronkelijke uitgever St. Martin's Press, New York

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Shkoda Maria

Foto auteur Suzanne Teresa

Vormgeving binnenwerk Aard Bakker, Amsterdam

Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 6482 2

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl

Voor mijn moeder, die me verbeelding schonk.

EERSTE SESSIE

Weet u, dokter, u bent niet de eerste zielenknijper die ik zie sinds ik terug ben. Toen ik net thuis was, had ik een psych die me door mijn huisarts was aanbevolen. Dat was me er een! Die vent deed alsof hij niet wist wie ik was, maar dat was natuurlijk gelul – je moet haast wel doof en blind zijn om dat niet te weten. Het lijkt wel alsof er elke keer dat ik omkijk weer zo'n klerelijker met een camera uit de bosjes springt. Terwijl voor deze klotetoestand vrijwel geen mens van Vancouver Island had gehoord, om van Clayton Falls nog maar te zwijgen. Moet je nú over het eiland beginnen, tien tegen een dat je als eerste hoort: 'Is dat niet waar die vrouw, die makelaarster was ontvoerd?'

Zelfs de kamer van die vent was een aanfluiting – zwartleren banken, plastic planten, een bureau van glas met chroom. Echt dé manier om je patiënten op hun gemak te stellen, maar niet heus. En natuurlijk stond alles op zijn bureau precies op zijn plaats. Eigenlijk stond alles daar in die kamer precies op zijn plaats, behalve zijn tanden, en ik wil niet veel zeggen, maar een man die zijn bureau keurig op orde heeft maar te beroerd is om zijn tanden te laten doen, spoort niet.

Hij vroeg me meteen naar mijn moeder, en daarna probeerde hij me zo gek te krijgen dat ik met potloden in een schetsboek de kleur van mijn emoties zou tekenen. Toen ik vroeg of hij een geintje maakte, zei hij dat ik me tegen mijn emoties verzette en 'het proces moest omarmen'. Nou, hij en

zijn proces kunnen mijn rug op. Ik hield het twee sessies uit. Het grootste deel van de tijd vroeg ik me af wie er dood moest: hij of ik.

Daardoor heeft het tot december geduurd, dat is vier maanden nadat ik ben thuisgekomen, voordat ik dit therapiegedoe nog een keer wilde proberen. Ik had me er al bijna mee verzoend dat ik de rest van mijn leven verknipt zou blijven, maar het idee dat ik me zo zou blijven voelen... De tekst op uw website is best grappig, voor een zielenknijper dan, en u zag er aardig uit; mooi gebit heeft u trouwens. Wat me nog beter bevalt, is dat er voor uw naam geen zootje letters staat die god weet wat betekenen. De grootste en beste therapeut hoef ik niet te hebben. Het enige wat je dan krijgt, is een groter ego en een nog grotere rekening. Ik vind het ook niet erg dat ik anderhalf uur moet rijden om hier te komen. Ben ik Clayton Falls tenminste even uit, en tot nu toe heb ik niet gemerkt dat er verslaggevers zijn die zich op de achterbank verstoppen.

Maar begrijp me niet verkeerd, dat u er als een omaatje uitziet – u zou eigenlijk moeten breien in plaats van aantekeningen maken – wil nog niet zeggen dat ik het fijn vind om hier te zijn. En wat heeft het te betekenen dat ik u Nadine moet noemen? Laat me raden. Doordat ik uw voornaam ken, moet ik het gevoel hebben dat we vriendinnen zijn en dat het oké is om dingen te vertellen die ik me niet wil herinneren, laat staan dat ik erover wil praten? Sorry hoor, maar ik betaal u niet om mijn vriendin te zijn. Dus als het u verder niet uitmaakt, hou ik het op *doc*.

En laten we, nu we toch spijkers met koppen slaan, meteen een paar basisregels vastleggen voordat we aan deze dollmansrit beginnen. Als we het doen, doen we het op mijn manier. Dat betekent geen vragen. Zelfs geen achterbaks, klein 'hoe voelde je je toen...' Ik vertel het verhaal vanaf het begin,